

ruk haalt Piet de kleispade uit den hoop, tilt ze hoog op en steekt met een woedenden stoot de scherpe snede in den gleuf, die nog in de klei is achtergebleven...

„Och, Piet! Arme deugniet! — Piets voeten stonden niet al te vast op de glibberige, slobberige stof, die door den regen van den hoop was afgespoeld en nu er rondom een brijpoel had gemaakt. Piets klompen waren al vlak en

Met zijn neus in de kleiklodders.

glad geworden van 't sullen op de sneeuw en op de glijbaantjes op „de vest” *), ze bieden dus niet veel weerstand en hij schiet, rakelings langs de spade, met zijn neus in de kleiklodders. Zijn tong was net even te voren wat verder uit zijn mond gekomen, alsof ze kwam kijken, hoe ferm Piet die weerbarstige massa tot rede zou brengen en nu likte Piet het gladste plekje nog gladder. 't Overeind komen zou niet zoo gemakkelijk geweest zijn, als de stevige hand van „Bot-Jaap” hem niet achter in den broek had gegrepen, om hem overeind

*) De vestinggracht.